

Arrest

nr. 86 777 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Atchoi-Martan, Tsjetsjenië. U werkte sinds 2000 bij het Ministerie van landbouw als hoofdspecialist. Uw broer T. I. (O.V.xxxxxxx) heeft op 22 november 2007 asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. Hij had problemen in Tsjetsjenië omwille van zijn contacten met rebellen. In 1995 was hij aangesloten bij de rebellen en in 2006 heeft hij nog goederen aan rebellen geleverd. Op 19 november 2008 werden uw broer en zijn echtgenote P.T. {...}(O.V.xxxxxxx) in België de hoedanigheid van vluchteling toegekend. Ook uw zus O. L. {...} (O.V. xxxxxxxx) en haar man O. S. S. (O.V. xxxxxxxx) hebben een asielaanvraag ingediend in België en dit op 19 november 2007. Voor uw zus en haar man heeft het Commissariaat-generaal echter beslist tot een weigering van

de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. U diende op 14 december 2011 een asielaanvraag in en dit om volgende redenen.

In juni 2008 werd u vanuit uw huis in Atchoi-Martan meegenomen door gemaskerde personen. U werd vervolgens naar een onbekende plaats gebracht waar u over uw broer I. {...} werd ondervraagd. Er werd u gezegd dat uw broer naar het bos was gegaan en bij de rebellen was aangesloten. Ook zei men dat u contacten had met uw broer. U bleef herhalen dat u niet wist waar uw broer was. U durfde niet te zeggen dat uw broer al in het buitenland was. Daarnaast werd u ook nog vragen gesteld over een zekere U. I. {...}. U diende te bekennen dat u die persoon hielp en dat uw broer bij een illegale bende was. U had echter geen idee wie die persoon was. U werd tijdens uw vasthouding zwaar mishandeld. Uw neef, die sinds 2005 bij het regiment van Kadyrov werkte, had bij verschillende diensten aanbevelingsbrieven verzameld en op die manier heeft hij over uw vrijlating onderhandeld met een dienst genaamd 'ORB'. Na een week werd u uiteindelijk vrijgelaten. Uw verwondingen na uw vrijlating waren dermate ernstig dat u diende verzorgd te worden. Omdat het niet mogelijk was om u in Tsjetsjenië te laten behandelen, ging u naar Rusland. Daar werd u vanaf juli 2008 behandeld in een stedelijk ziekenhuis in Bashkiri. Er werd toen sclerose in uw hersenen vastgesteld en u was toen niet in staat om te lopen. In september 2008 keerde u naar Tsjetsjenië terug en u ging terug aan het werk. U woonde hoofdzakelijk nog in uw eigen huis, maar u verbleef ook bij andere familieleden. Uw moeder was ondertussen overleden. Uw neef die u eerder bij uw vrijlating had geholpen, werd in oktober 2008 door onbekenden neergeschoten. In mei 2009 werd u opnieuw vanuit uw huis meegenomen. Uw vrouw probeerde uw aanhouding te verhinderen, maar zij werd opzij geduwd. Ook uw kinderen werden toen geïntimideerd. Tijdens uw vasthouding werd u opnieuw ondervraagd over U. I. {...}. Na een aantal dagen begon men u ook over een zekere B. R. {...} vragen te stellen. U zei aan uw ondervragers dat uw broer in het buitenland was, maar men bleef herhalen dat volgens hun informatie uw broer bij de rebellen zat. Na een bepaalde periode werd u gedwongen om een papier te ondertekenen waarop stond dat u hulp aan rebellen hebt verleend. U hebt onder dwang het document ondertekend. Tijdens de derde week van uw aanhouding werd u gezegd dat u een bepaalde som geld diende bijeen te krijgen. Via een bewaker werd uw familie gecontacteerd en de zoon van uw neef, die toen bij de Omon werkte, heeft een bedrag van 100.000 roebels betaald voor uw vrijlating. Na uw vrijlating veranderde u uit angst vaak van verblijfplaats. Op een avond in augustus 2010 kwamen er twee personen bij u thuis langs. Zij stelden zich niet voor en het paspoort van uw broer werd u getoond. Er werd u gezegd dat zij aan uw broer in 2006 een som geld hadden gegeven en dat hij toen daarmee een bepaalde bestelling diende te doen. Uw broer had volgens hen die opdracht niet uitgevoerd en was met het geld verdwenen. U probeerde aan hen uit te leggen dat uw broer de opdracht wel had uitgevoerd, maar dat hij was opgepakt en dat alles in beslag was genomen. U wist dat uw broer dergelijke diensten aan rebellen aan had verleend. De twee personen vroegen u om hen 15.000 dollar te betalen. U vroeg aan hen wat tijd om het geld te kunnen verzamelen. Daarnaast werd u ook nog verteld dat uw broer verantwoordelijk was voor de dood van enkele van hun mannen. U hebt hen nooit het geld gegeven noch hebt u hen nog teruggezien. U wou sindsdien al uw land verlaten, maar wegens uw motorische beperkingen was het moeilijk om uw reis te regelen. In 2011 kwamen er bij u thuis nog personen langs die naar u en uw broer vroegen, maar u was op die momenten niet aanwezig. Uiteindelijk bent u op 2 december 2011 vanuit Tsjetsjenië vertrokken en op 14 december 2011 bent u in België aangekomen. Uw vrouw en vijf kinderen verblijven op heden nog steeds in Tsjetsjenië.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw geboorteakte, een bewijs van uw tewerkstelling en een medisch document (dd.8/08/2008).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten nadat u er in 2008 en 2009 werd opgepakt en mishandeld omwille van uw broer die vroeger contacten had met rebellen en deze ook heeft geholpen. In 2010 werd u bovendien ook nog benaderd door onbekende personen, rebellen, aan wie uw broer geld was verschuldigd (CGVS gehoor 19/01/2012 p.13, 16, 18). U vreest in Tsjetsjenië de officiële autoriteiten alsook voornoemde personen (CGVS gehoor p.21, 24).

Wat uw vervolgingsproblematiek met de officiële autoriteiten in Tsjetsjenië betreft, moet worden opgemerkt dat er doorheen uw verklaringen enkele punten werden opgemerkt die moeilijk te rijmen zijn met een gegronde vrees voor vervolging. Zo verklaarde u dat uw eerste aanhouding door de autoriteiten dateert van juni 2008 (CGVS gehoor p.13, 25). U gaf aan dat u sindsdien op andere plaatsen verbleef omdat u een vrees had om thuis te blijven (CGVS gehoor p.3). Ook na uw tweede aanhouding in mei 2009 was u bang om thuis te slapen (CGVS gehoor p.18). U gaf aan dat u omwille van uw problemen in 2008-2009 de laatste twee jaar voor uw vertrek uit Tsjetsjenië op verschillende plaatsen bij familie en vrienden hebt verbleven (CGVS gehoor p.3). Echter, er werden enkele gedragingen vastgesteld die niet in overeenstemming zijn met uw verklaarde vrees voor vervolging. Zo dient er in eerste instantie op gewezen te worden dat u na voornoemde vasthoudingen wel nog thuis hebt overnacht (CGVS gehoor p.3, 18). Ten tweede werd opgemerkt dat u nog tot mei 2010 bij het Ministerie van landbouw hebt gewerkt (CGVS gehoor p.5-6). Toen u werd gevraagd hoe het mogelijk was dat u tot mei 2010 bij een overheidsdienst hebt gewerkt, was uw antwoord vaag en inconsistent met uw vorige verklaringen. U antwoordde immers dat u geen problemen had met officiële instanties en diensten en dat 'officiële problemen met officiële diensten zo gaan'. Ook zei u nog dat u volgens de overheid aan de ene kant onschuldig bent, maar aan de andere kant wel altijd kan worden opgepakt (CGVS gehoor p.21-22). Daarenboven werd ook nog vastgesteld dat u in september 2011, zijnde enkele maanden voor uw eigenlijke vertrek uit Tsjetsjenië, de overheidsdienst in Urus-Martan hebt benaderd om uw nieuw rijbewijs op te halen (CGVS gehoor p.9). Nochtans had u ook tijdens uw gehoor aangehaald dat u, in navolging van het incident in augustus 2010 waarbij twee onbekende personen geld van u hadden geëist, schrik had om u zich tot de autoriteiten te wenden omdat u tijdens uw vasthouding in mei 2009 bepaalde documenten had ondertekend (CGVS gehoor p.16, 19). U werd dan ook gevraagd of u geen schrik had om in oktober 2011 zelf uw rijbewijs op te halen. Uw reactie hierop was ontkennend en u voegde hieraan toe dat u toch niet ondergedoken leefde en dat u enkel personen vreesde die 's nachts konden binnenvallen (CGVS gehoor p.22). Opnieuw is deze verklaring moeilijk te rijmen met uw eerdere verklaringen. Vervolgens dient ook nog volgende opmerking te worden toegevoegd. Zo verklaarde u bij de aanvang van uw gehoor dat u door de problemen en uit vrees voor een aanhouding in mei 2010 uw tewerkstelling bij de overheid hebt beëindigd (CGVS gehoor p.6). Even later verwees u echter enkel naar uw motorische problemen als reden voor het einde van uw tewerkstelling bij het Ministerie van Landbouw (CGVS gehoor p.22-23). Op basis van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat niet enkel uw aangehaalde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten, maar ook de eigenlijke aannemelijkheid van het relaas in vraag wordt gesteld. Dat u meerdere keren aanhaalde dat u niet zeker wist welke diensten verantwoordelijk waren voor uw aanhoudingen in 2008 en 2009 doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen (CGVS gehoor p.14-15, 17-18, 22). U hebt immers aangegeven dat u onder andere omwille van de problemen met de autoriteiten en officiële diensten had besloten Tsjetsjenië te verlaten (CGVS gehoor p.13).

Op basis van uw verwijzing naar uw vervolgingsproblematiek met de Tsjetsjeense autoriteiten kan er bijgevolg niet worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat vervolgens uw verwijzing betreft naar uw vrees voor de rebellen aan wie u geld bent verschuldigd nadat uw broer Imran er in 2006 niet in was geslaagd met hun geld een bepaalde opdracht uit te voeren (CGVS gehoor p.18-19, 24), moet het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat u op een nacht in augustus 2010 door twee onbekende personen werd benaderd en om geld werd gevraagd. U werd hierbij eveneens bedreigd (CGVS gehoor p.18-19). U hebt toen beloofd om 15.000 dollar aan hen te betalen, maar u hebt nadien niets meer van deze personen vernomen, noch hebt u ooit geld aan hen gegeven (CGVS gehoor p.19). Wel hebben er nog onbekende personen in 2011 twee à drie keer bij uw vrouw thuis naar u en uw broer gevraagd. U kon niet aangeven wie deze personen waren en concreet om welke reden die in u en uw broer waren geïnteresseerd (CGVS gehoor p.21). U gaf aan dat uw vrouw, die op heden nog steeds met jullie vijf kinderen op dezelfde woonplaats in Tsjetsjenië verblijft (CGVS gehoor p.5), sindsdien geen verdere problemen meer heeft gekend (CGVS gehoor p.20-21). Op basis van voorgaande informatie die u tijdens uw gehoor hebt aangereikt, dient er te worden besloten dat u in het kader van de aangehaalde vervolgingsproblematiek met onbekende rebellen, onvoldoende elementen hebt aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U hebt immers geen verdere concrete

aanwijzingen geleverd dat u na augustus 2010 nog door de betreffende onbekende rebellen werd gevisieerd. Bovendien bent u pas in december 2011 effectief uit Tsjetsjenië vertrokken, zijnde vijftien maanden na het betreffende voorval. Hierdoor kan het voornoemde incident niet meer als een concrete aanleiding voor uw eigenlijke vertrek uit Tsjetsjenië worden aanschouwd.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten als weinig geloofwaardig worden aanschouwd. Zo verklaarde u dat u vanuit Oekraïne vermoedelijk via Polen en Duitsland naar België bent gereisd. U stelde dat er onderweg een controle van de douane was, maar u kon niet aangeven waar dit concreet was (CGVS gehoor p.11). Vervolgens zei u dat de chauffeur bij deze controle documenten voor u heeft getoond, maar u wist niet welke documenten dit concreet waren (CGVS gehoor p.11). Naast het feit dat u wist dat u als staatsburger van Oekraïne bent gereisd (CGVS gehoor p.8), bleek u niet op de hoogte te zijn van de identiteitsgegevens die in de voornoemde documenten waren opgenomen (CGVS gehoor p.11). Eveneens wist u niet of het al dan niet om valse documenten ging (CGVS gehoor p.11). Bovendien hebt u op voorhand geen afspraken gemaakt met uw chauffeur in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.11). Dat u zo weinig weet over de gebruikte reisdocumenten blijkt niet geloofwaardig. Immers, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de eerder geformuleerde besluiten. Het medisch document (dd.8/08/2008) vermeldt dat u tussen 9 juni 2008 en 8 augustus 2008 op de afdeling neurologie in een stedelijk ziekenhuis werd behandeld. Eveneens staat er vermeldt dat u lijdt aan sclerose. Uit het attest kan echter niet worden afgeleid dat de vastgestelde sclerose het gevolg is van de door u aangehaalde mishandeling tijdens uw vasthouding in juni 2008. Bijgevolg kan dit attest niets wijzigen aan de voorgaande conclusies. Vervolgens wat uw bewijs van tewerkstelling betreft, moet er opgemerkt worden dat dit document enkel uw verklaringen aangaande uw job bij het Ministerie van landbouw bevestigt. Uw rijbewijs en uw geboorteakte hebben eveneens geen invloed op de voorgaande conclusies aangezien zij enkel informatie verschaffen over uw persoonlijke identiteitsgegevens. Deze werden door mij niet betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker betoogt het volgende:

"4.1. eerste middel • Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; • Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende: 1) zich buiten het land van herkomst bevinden; 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben; 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren. Deze elementen toegepast op verzoeker: 1) zich buiten het land van herkomst bevinden Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij op 14 december 2011 zijn asielaanvraag heeft ingediend. 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o. c., 21-22). Verweerder haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b, en c, van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Immers, de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit Rusland zijn volgens verweerder onvoldoende overtuigend en vertonen weinig plausibiliteit zodat er geen geloof aan kan gehecht worden. Dit stemt evenwel niet overeen met de werkelijkheid. Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dat het land van herkomst, Rusland, te verlaten. Verweerder gaat uit van de verkeerde veronderstellingen. Vervolgens problematiek met officiële autoriteiten Verweerder verwijt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen enkele punten zou hebben die moeilijk te rijmen zijn met een gegronde vrees voor vervolging. 1. Zo vindt verweerder het vreemd dat verzoeker nog thuis sliep na de vasthoudingen. Verzoeker dook voortdurend onder bij familieleden. "maar laatste twee jaar was het zo dat ik vaak niet thuis was, dan verbleef ik bij familie en vrienden." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 3) Maar het was echter niet altijd mogelijk voor verzoeker om bij familieleden of vrienden te slapen omdat het voor hem moeilijk is zich te verplaatsen omwille van zijn gezondheid. Verzoeker leidt aan Multiple Sclerose. Dit is bevestigd door dokter G.M. {...} (stukken 5 en 6). Als verzoeker thuis bleef slapen zorgde hij er altijd voor dat niemand hem zag thuiskomen, was hij uiterst waakzaam en had hij ervoor gezorgd dat hij naar een naburig huis kon vluchten indien nodig. 2. Verweerder vindt het opmerkelijk dat verzoeker voor de overheid, het Ministerie van Landbouw, bleef werken. Verzoeker bleef werken voor het Ministerie van Landbouw aangezien hij z'n vrouw en kinderen moest onderhouden. "Maar u bleef werken? Ja maar ik moest overleven." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 18) Bovendien werd hij niet officieel aangeklaagd en iedere keer als hij ontvoerd werd, gebeurde dit 's nachts. "dat was om drie uur in de ochtend ik werd geboeid zak over hoofd en meegenomen uit huis. (...) Wanneer concreet in 2008? Dat was in juni." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 13) In 2009 gebeurde hetzelfde. Het was in mei." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 16) 's Nachts sliep hij bij familie of vrienden of was hij heel voorzichtig. Hierdoor kon hij, met doodsangsten, nog een tijdje deelnemen aan het openbaar leven. "Neen, maar ik leefde toch niet ondergedoken, ik vreesde wel de mensen die 's nachts binnenvallen. (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 22) Uiteindelijk is verzoeker, door z'n groeiende vrees en omwille van z'n gezondheidsproblemen, dan ook effectief niet meer gaan werken vanaf mei 2010 en verloor hij z'n job door z'n maandenlange afwezigheid. "Ik ging nog zelden naar het werk en mijn lange afwezigheid wijt ik aan behandeling. Ze dagen dat het niet goed ging." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 22) 3. Verweerder vindt het vreemd dat hij z'n rijbewijs ging affialen bij de overheidsdienst in Urus Martan. Zoals reeds eerder vermeld kon verzoeker, in beperkte mate, deelnemen aan het openbaar leven want hij werd niet officieel gezocht. Er was geen officiële aanklacht tegen hem. Bij gevolg werden andere overheidsdiensten niet over hem ingelicht. "Ik vrees de OFF macht, de autoriteiten voor problemen die niet OFF zijn. Ze zeggen dat broer niet naar buitenland is, maar bij hen is en dat ik die help." (administratief dossier van verweerder, verhoor van verzoeker, pagina 21) 4. Verweerder merkt op dat verzoeker zowel z'n vrees als z'n motorische problemen

aanhaalde voor het einde van z'n tewerkstelling bij het Ministerie van Landouw. Dit is geen tegenstrijdigheid. Beide redenen hebben ertoe bijgedragen dat verzoeker niet langer kon en durfde gaan werken. - Vrees voor de rebellen Verweerster besluit dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging aangezien hij geen concrete aanwijzingen kon leveren dat hij na augustus 2010 nog door de betreffende onbekende rebellen werd gevisieerd. Bovendien verwijt verweerster verzoeker dat hij pas in december 2011 effectief uit Tsjetsjenië vertrokken is. 1. Het is logisch dat er veel tijd kan verstrijken tussen de verschillende bezoeken van de rebellen. Zij wonen immers in de bossen in het gebergte om zich te verstoppen voor de Russische autoriteiten. Zo kunnen ze slechts heel af en toe 's nachts naar dorpen of steden trekken. Verweerster trekt de aanhoudingen van verzoeker niet in twijfel. Het feit dat ze verzoeker zoekt omwille van daden van z'n broer van een paar jaar geleden duidt erop dat deze rebellen niet vergeten. "Ik stel vraag waarom ze eerste twee jaar niets hebben gevraagd van 2006 tot 2008. Daarop kunnen ze nu ook van niets laten weten dan plots weer opduiken." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 19) Dit hebben ze ook letterlijk gezegd tegen verzoeker: "En hij zei ook al zijn er twee drie jaar voorbij gegaan, we vergeten nie4 de schuld blijft." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 18) De broer van verzoeker, I.T. {...} (O.V. 6.184.506) werd dan ook erkend als vluchteling in België op 19 november 2008, samen met zijn echtgenote P.T. {...}(O. V. 6.184.506) (stuk 1). Bovendien zijn de rebellen wel nog langs gekomen na z'n vertrek. "Ik heb zo geleefd en in augustus 2010... dat was terug een nieuwe shock voor mij dat was plots onverwachts. Tussen 12h en 1 h 's nachts kwamen twee mensen thuis." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 18) "Er zijn mensen langs geweest, sommigen zeiden dat ze van Grozny zijn, ze vroegen naar broer en paar keer zijn onbekende geweest en naar mij gevraagd (...) 2 a drie keer." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 20) Verzoeker heeft een vrouw en vijf kinderen. Hij zou deze niet achtergelaten hebben als hij geen erge problemen had. 2. Verzoeker vertrok pas laat omwille van z'n gezondheidsproblemen. "Ik zou zeggen door mijn toestand dat ik me niet makkelijk kon verplaatsen. Ik moest meest optimale variant kiezen. Ik zou niet kunnen met vliegtuig reizen, het doorlopen in de luchthaven zou ik niet kunnen." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 12) De voorbereiding nam een jaar in beslag: "Ik heb een jaar geprobeerd om te vertrekken." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 5) "Er werd lang, een jaar of halfjaar over gesproken. Ik wachtte op een bericht en toen zeiden ze pas dat ik kon vertrekken. (...) Ik kon niet ze(f) vertrekken. (...) Ik weet dat ik niet met vliegtuig kon reizen, ik kon niet naar station gaan; voor mij was beste om daar in wagen te stappen en daar uit te stappen." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 20) - Reiswel' Verweerster verwijt verzoeker dat hij zo weinig wist over de gebruikte reisdocumenten tijdens zijn reisweg en dat hij niet wist hoe hij de grenscontroles passeerde. De smokkelaar had de volledige controle over de documenten. De chauffeur gaf de documenten zelf af bij de grenscontroles. "De chauffeur gaf de documenten, die keken naar ons, dat waren twee mensen. (...) Dat weet ik niet. Ik heb zelf niet documenten in handen gehad" (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 11) Verzoeker durft niet vertellen hoe hij de grenscontroles passeerde uit schrik voor represailles van de smokkelaar ten overstaan van z'n familie in Rusland (waar z'n vrouw en drie kinderen nog verblijven). Dit is een algemene praktijk van smokkelaars die effectief ten uitvoer wordt gebracht en die natuurlijk als doel hebben de vluchtroutes van de smokkelaars zo geheim mogelijk te houden voor officiële instanties. Smokkelaars (en chauffeurs die met smokkelaars werken) zijn criminelen die men niet zomaar allerlei vragen kan stellen. "Neen ik heb daarvoor geld betaald. Dat is beter voor mij om minder te weten, zeiden ze." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 11) 3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer: 'Ook de persoon die, alhoewel ze 4f geenszins politiek actief aantoon dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep' (Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, all. 4,20). Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Vanheule, D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, p. 27, nr. 60). Verzoeker heeft de Tsjetsjeense origine. Verweerster stelt dat de Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het statuut als vluchteling, maar dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging risico loopt op problemen met de autoriteiten. Verzoeker heeft hier wel degelijk problemen door gekend. Ten onrechte wordt dit niet aanvaard door verweerster. Verzoeker wordt in de Russische Federatie gezocht enerzijds door de autoriteiten omwille van z'n broer die beschuldigd wordt voor het verlenen van hulp aan de rebellen en anderzijds wordt hij door de rebellen gezocht omdat deze rebellen de broer van verzoeker (I.T. {...}, O.V. {...}) die erkend is als vluchteling in België op 19 november 2008, samen met zijn echtgenote P.T. {...}, O.

V. {...}; stuk 1) beschuldigen geld genomen te hebben van de rebellen en verantwoordelijk te zijn voor de dood van mederebellen. "Hij was opgepakt toen hij probeerde vracht over te brengen naar rebellen. Ze hebben alles in beslag genomen. Verder over 2010? Ik heb geprobeerd te zeggen dat broer geld niet zelf heeft genomen, dat er beslag op werd gelegd. Ze legden ook nog broer schuld in de schoenen, dat er door hem mannen van hen zijn doodgegaan." (administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, pagina 19) Bovendien vreest verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst ook problemen te kennen met de rebellen die nog langskomen bij de vrouw en kinderen van verzoeker (cf. supra). 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren. Volgens de heersende rechtsleer: "De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging" (Van Heule D., o.c., nr. 105). "Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen" (Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100). Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren. Zoals reeds aangehaald, wordt verzoeker immers door de Russische autoriteiten gezocht omdat z'n broer meegewerkt heeft met de rebellen (cf. supra)."

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in casu tot de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag heeft besloten omdat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerd vrees aannemelijk te maken gelet op zijn vage en onaannemelijke verklaringen.

2.5. Met betrekking tot de vervolgingsproblematiek met de officiële autoriteiten, stelt verzoeker vooreerst dat hij niet altijd bij familieleden kon slapen omdat hij zich moeilijk kon verplaatsen omwille van zijn gezondheid en als hij thuis bleef slapen was hij extra waakzaam. Verzoeker stelt vervolgens dat hij voor het Ministerie van Landbouw bleef werken omdat hij zijn gezin moest onderhouden en hij officieel niet was aangeklaagd en omdat de ontvoeringen 's nachts plaatsvonden. Zijn rijbewijs kon hij afhalen omdat hij niet officieel gezocht werd en omdat de andere overheidsdiensten niet waren ingelicht. Tenslotte stelt verzoeker dat er geen tegenstrijdigheid is omdat zowel zijn motorische problemen als zijn vrees hebben bijgedragen tot het gegeven dat hij niet meer durfde gaan werken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in essentie zijn verklaringen herhaalt die hij heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om afbreuk te doen aan de vaststelling dat het feit dat hij nog thuis sliep na zijn aanhoudingen, hij daarna nog jaren bleef werken bij het Ministerie van Landbouw en zijn rijbewijs is gaan ophalen bij de bevoegde overheidsdienst, de geloofwaardigheid van zijn vrees voor de officiële autoriteiten ernstig ondermijnt. De vaststelling dat verzoeker zich na het begin zijn problemen in 2008 nog herhaaldelijk tot de autoriteiten uit zijn land van herkomst heeft gewend, zonder hierbij ook maar enig probleem te hebben ondervonden, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de vervolgingsvrees die hij ten aanzien van die autoriteiten beweert te koesteren. De verklaringen die verzoeker geeft, namelijk dat hij omwille van zijn medische aandoening soms nog thuis sliep, hij nog bleef werken omdat hij niet officieel was aangeklaagd en zijn gezin moest onderhouden worden en zijn rijbewijs kon afhalen omdat niet alle overheidsdiensten waren ingelicht, vallen niet te verzoenen met de vrees voor vervolging voor de overheid die verzoeker verklaart te hebben. De Raad wijst er bovendien op dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Het strookt geenszins met een gegronde vrees voor vervolging door de autoriteiten dat verzoeker toch stelt nog thuis geslapen te hebben tijdens zijn onderduiken en bovendien nog steeds werkte voor een officiële overheidsinstantie alsook zich wendde tot een andere overheidsinstantie om dan nog zonder problemen een nieuw rijbewijs te krijgen. Verzoekers betoog dat hij uiterst waakzaam was, dat hij moest instaan voor het onderhoud van zijn gezin, dat hij niet officieel werd aangeklaagd en dat de ontvoeringen 's nachts plaatsgrepen kunnen geenszins overtuigen. Immers bleef verzoeker door zijn gedrag – dat bovendien tegenstrijdig is door enerzijds op sommige momenten onder te duiken maar anderzijds wel te blijven werken voor een overheidsinstantie - een onbegrijpelijk risico lopen dat geenszins in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging. Ook slaagt verzoeker er niet in de tegenstrijdigheid met betrekking tot de reden van de beëindiging van zijn baan te weerleggen. Immers, uit nalezing van het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat hij door de vrees voor aanhouding uiteindelijk gestopt is met werken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer hem later tijdens hetzelfde gehoor nogmaals gevraagd wordt naar de reden van de beëindiging van zijn tewerkstelling stelt verzoeker dat hij nog zelden naar het werk ging en dat zijn lange afwezigheid te wijten was aan zijn behandeling. Verder denkt hij ontslagen te zijn geweest als invalide (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 22). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, betreft voormelde verklaringen wel degelijk een tegenstrijdigheid. Immers stelde verzoeker overduidelijk enerzijds gestopt te zijn met werken omwille van zijn vrees voor aanhouding om nadien te verklaren dat hij denkt ontslagen geweest te zijn als invalide.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt.

2.6. Met betrekking tot verzoekers vrees voor de rebellen, stelt verzoeker dat er veel tijd kan verstrijken tussen de verschillende bezoeken van de rebellen omdat zij zich in de bossen en het gebergte verstoppen voor de Russische autoriteiten. Hij duidt ook aan dat de rebellen hem niet zullen vergeten, omwille van de schuld van zijn broer, die in België de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Verzoeker vertrok pas laat uit Tsjetsjenië omwille van zijn gezondheidsproblemen en omdat de voorbereiding een jaar in beslag nam.

De Raad wijst erop dat verzoeker met bovenstaande verklaring geenszins overtuigt. Het is geenszins geloofwaardig dat wanneer verzoeker geïnterviewd wordt en hem expliciet gevraagd wordt om een grote som geld terug te betalen en dit gepaard gaat met zwaarwichtige bedreigingen indien hieraan niet zou worden voldaan, verzoeker geen termijn krijgt opgelegd en nadien ook niets meer vernomen heeft van deze personen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p. 19). Het betoog dat de rebellen in de bossen leven en slechts af en toe naar de dorpen of steden kunnen trekken is een uiterst gratuite bewering die geenszins een verantwoording kan bieden voor het feit dat verzoeker nadien niets meer vernomen heeft van de rebellen. Het betoog van verzoeker dat er in 2011 nog onbekende personen langs zijn geweest bij verzoekers vrouw om te informeren naar verzoeker en diens broer kan aan voorgaande geen afbreuk doen nu verzoeker niet weet wie deze personen waren (gehoorverslag CGVS, p. 20-21) en aldus geen link kan vastgesteld worden met voormelde feiten. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat zijn vrouw en kinderen, die nog steeds op dezelfde woonplaats wonen in Tsjetsjenië, sinds de laatste bezoeken in 2011 geen problemen meer hebben gekend (Gehoarverslag CGVS, p. 20-21), waardoor eveneens de actualiteit van de vrees in twijfel kan getrokken worden. Dat verzoeker pas vijftien maanden later na het incident met de rebellen uit Tsjetsjenië vertrokken is, is tevens een negatieve indicatie van de gegrondheid en actualiteit van de vrees voor de rebellen. Dat een vlugger vertrek niet mogelijk was omwille van zijn gezondheid en de voorbereiding een jaar zou geduurd hebben, is geen afdoende verklaring. Van een persoon die werkelijk vreest voor zijn leven, kan verwacht worden dat hij alles in het werk stelt om zo vlug mogelijk te vluchten. Ook het feit dat verzoekers vrouw en kinderen, ondanks de verklaarde vrees voor de rebellen, nog altijd op dezelfde woonplaats wonen strookt niet met een gegronde vrees.

2.7. Met betrekking tot de reisweg, werpt verzoeker op dat hij niet durft vertellen hoe hij de grenscontroles passeerde uit schrik voor represailles van de smokkelaar ten aanzien van zijn familie in Rusland. Hij stelt dat het een algemene praktijk is dat smokkelaars hun vluchtroutes zo geheim mogelijk willen houden voor officiële instanties en dat het criminelen zijn aan wie men niet zomaar vragen kan stellen.

De Raad wijst erop dat verzoeker gehouden is tot een medewerkingsplicht en dat leugenachtige of ongeloofwaardige verklaringen onvermijdelijk leiden tot de ongeloofwaardigheid van de geformuleerde vrees. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over *alle* facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146). Dat verzoeker niet durft te vertellen hoe hij de grenscontroles passeerde uit angst voor represailles, kan niet als aannemelijke reden aanvaard worden. Hij dient immers zijn volledige medewerking te verlenen. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker in zijn verantwoording bovendien tegenstrijdig is daar waar hij enerzijds stelt dat hij geen informatie durfde te geven over zijn reisweg en documenten - hetgeen impliceert dat hij er wel kennis over heeft - om dan te stellen dat hij geen vragen kon stellen aan de smokkelaar en daarmee aldus voorhoudt geen kennis te hebben over zijn reisweg en documenten. In ieder geval is de Raad van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid dat hij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn over het gebruikte reisdocument.

2.8. Met betrekking tot het motief dat stelt dat de Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk problemen kende omdat hij gelieerd werd met de rebellenbeweging omwille van zijn broer enerzijds en anderzijds omdat de rebellen nog geld van zijn broer willen.

De Raad wijst erop dat, zoals uit het voorgaande is gebleken, verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging geloofwaardig te maken. Door opnieuw te verwijzen naar zijn relaas doet verzoeker hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.9. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

“4.2. tweede middel: Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asieliinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren. De term ‘asielaanvraag’ dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang. Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient het subsidiaire beschermingsstatuut ruim geïnterpreteerd te worden: §1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. §2. Ernstige schade bestaat uit. a) Doodstraf of executie ; of b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of c) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. » In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker. Verzoeker is afkomstig uit de Russische Federatie, republiek Tsjetsjenië. Verweester stelt dat de Tsjetsjeense origine met volstaat voor de toekenning van het statuut als vluchteling, maar dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging risico loopt op problemen met de autoriteiten. Verzoeker is wel degelijk gelieerd met de rebellenbeweging. Ten onrechte wordt dit niet aanvaard door verweester. Verzoeker wordt in de Russische Federatie gezocht enerzijds door de autoriteiten omwille van z'n broer die beschuldigd wordt voor het verlenen van hulp aan de rebellen en anderzijds wordt hij door de rebellen gezocht omdat deze rebellen de broer van verzoeker (I.T. {...}, O.V. xxxxxx die erkend is als vluchteling in België op 19 november 2008, samen met zijn echtgenote P.T. {...}, O. Vxxxxxx; stuk 1) beschuldigen geld genomen te hebben en verantwoordelijk te zijn voor de dood van mederebellen. “Hij was opgepakt toen hij probeerde vracht over te brengen naar rebellen. Ze hebben alles in beslag genomen. Verder over 2010? Ik heb geprobeerd te zeggen dat broer geld niet zelf heeft genomen, dat er beslag op werd gelegd. Ze legden ook nog broer schuld in de schoenen, dat er door hem mannen van hen zijn doodgegaan.” (administratief dossier van verweester, verhoor van verzoeker, pagina 19) Volledigheidshalve bespreken wij ook de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Objectieve rapporten geven aan dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en veilig is: “The North Caucasus region of Russia remained an area of particular concern. The government's poor human rights record in the North Caucasus worsened, as the government fought insurgents, Islamist militants, and criminal forces. Local government and insurgent forces reportedly engaged in killing, torture, abuse, violence, politically motivated abductions, and other brutal or humiliating treatment, often with impunity. In Chechnya, Ingushetiya, and Dagestan, the number of extrajudicial killings and disappearances increased markedly, as did the number of attacks on law enforcement personnel. Authorities in the North Caucasus appeared to act outside of federal government control. Although the Chechen government announced a formal end to counterterrorist operations, there was an increase in violence during the summer which continued through the remainder of the year. Federal and local security forces in Chechnya, as well as the private militia of Chechen president Ramzan Kadyrov, allegedly targeted families of suspected insurgents for reprisal and committed other abuses. There were also reports of rebel involvement in bombing civilian

targets and politically motivated disappearances in the region. Some rebels were allegedly involved in kidnapping for ransom. According to the Internet-based news agency Caucasian Knot, 342 members of law enforcement agencies lost their lives and 680 were injured during the year in actions involving insurgents. Thousands of internally displaced persons lived in temporary centers in the region that failed to meet international standards. (stuk 3, '2009 Human Rights Report: Russia', U.S. Department of State, dcl. 11 maart 2010) Mensenrechtenorganisaties vestigen de aandacht op de vele mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië. "The Islamist insurgency in the North Caucasus republics remained active in 2010. Incountering it, law enforcement and security agencies continued to commit grave violations of fundamental human rights, such as torture, enforced disappearances, and extrajudicial killings. The use of unlawful counterinsurgency methods coupled with rampant impunity for abuses, antagonizes the people of Chechnya, Ingushetia, and Dagestan, and widens the gap between the public and the government. Despite the fact that their monitoring capacity is severely hampered by security concerns, human rights groups continued to document abductions and extrajudicial killings in 2010. The Chechen government has brazenly adopted a policy of collective punishment. In 2010, high-level Chechen officials, including the president, stated publicly that insurgents' families should expect punishment unless their relatives surrender. Stopping short of directly instructing law enforcement agencies to destroy the house of insurgents' families and apply other collective punishments, such statements encourage lawless actions by police and security personnel. To date the ECtHR has issued more than 150 judgments holding Russia responsible for grave human rights violations in Chechnya. Russia continues to pay the required monetary compensation to victims but fails to meaningfully implement the core of the judgments, in particular conducting effective investigations and holding perpetrators accountable. The Russian authorities have also failed to take sufficient measures to prevent the recurrence of similar abuses and new complaints are lodged with the ECtHR every year. The failure to fully implement the court's judgments denies justice to the victims and fuels the climate of impunity in Chechnya." (stuk 4, 'World Report 2011, events of 2010', Human Rights Watch) "The Islamist insurgency in the North Caucasus republics of Chechnya, Dagestan and Ingushetia appeared to intensify in 2009. Casualties among civilians and law enforcement and security forces increased. Counterterrorism operations continue to involve grave human rights violations such as torture, enforced disappearances, and extrajudicial executions. Impunity for these abuses is rampant. Insurgent attacks on public officials, security and law-enforcement personnel and civilians in Ingushetia have been on the rise since 2007, with a marked increase of violence in summer 2009. The Ingush leadership stands out for making at least a rhetorical acknowledgment of human rights obligations. Despite this rhetorical commitment, local organizations continue to report that government forces commit extrajudicial executions, unlawful, abduction-style detentions, and torture and cruel or degrading treatment during the course of counterinsurgency operations." (stuk 7, Website Artsen Zonder Grenzen, dd. 2 februari 2012, te consulteren op <http://www.msf-azg.be/nl/land/rusland>, verzoeker zet vet) Bij terugkeer naar het land van herkomst, is het heel waarschijnlijk dat verzoeker zal worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat hij in een mensenwaardige situatie zal terecht komen. Het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus zou het negeren van de huidige onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië betekenen. De ernstige situatie in Tsjetsjenië kan niet aan de kant geschoven worden."

2.10. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. Immers

door te verwijzen naar een rapport van de US Department of State van 11 maart 2010 en een rapport van Human Rights Watch van 2011 over gebeurtenissen in 2010 slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de meer recente en gedetailleerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarop zij zich gebaseerd heeft om te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming (administratief dossier, stuk 12, *Subject Related Briefing*, Russische Federatie/Tsjetsjenië "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juni 2011). Ook het uittreksel uit de website van Artsen Zonder Grenzen van 2 februari 2012 waarin uiterst summier wordt gesteld dat het aantal gewelddadige incidenten in 2010 in de Noord-Kaukasus steeg kan geen afbreuk doen aan de omstandige informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en die specifiek en gedetailleerd handelt over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zelf. De Raad herneemt bijgevolg de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus, waar deze stelt: *"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij ten gelieve aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."*

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER